

Olv.: Lev 13,1-2.44-46 – 1Kor 10,31-11,1 – Mk 1,40-45
Jézus meggyógyít egy leprást

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Minden egyes vasárnap Istennel és egymással találkozhatunk, de bizonyos értelemben mondható az is, hogy iskolába jövünk és feladatunk is van. A Szentírás elénk állít valamilyen igazságot és ezekkel szembesülünk. Nagyon fontos, hogy az ember ezt elfogadja.

Ma próbáljuk tudatosítani magunkban azt, hogy minden ember egyedi, egyetlen. Így teremtett minket az Isten, de ugyanakkor egymásra vagyunk utalva. Mi módon találhatjuk meg e kettő között az egyensúlyt? Mit jelent ez a két érték az életünkben?

Ezt a szentmisét egy fiatalon meghalt testvérünkért, Andrásért ajánljuk fel, aki áldozat. Ma éppen ezekről az áldozatokról lesz szó. Gondolkodjunk el azon, mennyi közünk van a mai világ leprásaihoz? Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Vasárnapról vasárnapra Márk evangélista üzenetét olvassuk. Egyre világosabb számunkra az ő törekvése, hogy megjelenítse számunkra az Isten hatalmát, amely Jézus Krisztus által jelen van ebben a világban. Márk evangéliuma az első evangélium. Az összes többi evangélista felhasználta, vagy legalábbis ismereteket szerzett Márk írásából. Ez a döntő üzenet. Az ember megszabadításáról és a világ megváltásáról van szó, ahogy ezekről már elméltünk.

Ez úgy történik, hogy **megjelenik ebben a világban az Isten hatalma**, amely nagyobb, mint a gonosz hatalma. A gonosznak is van hatalma, de ha az ember nem engedi, hogy a szíve fölött hatalma legyen és Isten hatalmával szövetséget, akkor meg-meg sérülhet az ember, megaláztatja a gonosz, mert nagy az ereje, de le nem győzheti, mert újra meg újra felülkerekedik a bennünk lévő isteni Erő.

Tudnunk kell, - ez rendkívül fontos, - aki csak a maga erejére hagyatkozva harcol a gonosszal, biztosan elesik, biztosan legyőzetik. Jézus ezért jött, hogy megmutassa hatalmát, föl kínálja mindegyikünknek az Istennel való szövetséget. Minden azon dől el, befogadjuk-e az Isten szeretetét. Elhisszük-e azt, hogy valóban erre van szükségünk és semmi másra. Ha ezt az isteni Szeretetet befogadtuk, akkor ez a Szeretet hatalmába vesz bennünket és ennek kisugárzása van. Ez áradni fog. Ha nem, akkor megmaradunk a magunk emberi körében, a magunk emberi világában. Lehetünk jók, tehetünk jót, de nem érvényesülhet az evangélium, az örömhír.

***Az evangéliumot csak azok adhatják tovább,
akik Istenre hivatkoznak.***

Mai vasárnapon Jézus ismét isteni hatalmát nyilatkoztatja ki, amely isteni hatalom *megtisztít és újjáteremt*. Egy beteg ember példáján szemlélhetjük ezt.

***Mit jelent az, hogy ez az isteni hatalom megtisztítja az embert?
Mit jelent az, hogy ez az isteni hatalom újjáteremti az embert?***

Testvérek!

A mai példázat nyomán gondolkodjunk el azon, hogy az evangéliumi szakaszokat nem csak azért olvassuk fel, hogy újra meghallgassuk, hanem

az embernek ezeket a történeteket folytatnia kell.

Ha nem ezt tesszük, ha nem engedjük az életünkbe ezeket az üzeneteket, akkor csupán egy történetet hallunk, felidézünk egy történetet, még el is érzékenyülhet az ember, de semmi több.

Ha folytatni akarjuk ezt a történetet, akkor ma gondolkodjunk el azon, mi mit tehetünk korunk leprásaiért, az alkoholistákért, drogosokért, hajléktalanokért, egy nemzeten belül a kisebb közösségekért? Az orvostudomány szerint a lepra, mint betegség gyógyítható, mi mégis gyógyíthatatlannak nyilvánítjuk és nem tudunk mit kezdeni korunk “leprásaival”.

Ez a történet azért fontos, mert *csak Jézustól tanulhatjuk meg, miképpen kezelhető ez a kérdés.*

***Ha keresztények vagyunk, akkor fölismerjük,
hogy szükségük van ezeknek az embereknek - korunk leprásainak – ránk.***

Az emberek általában elhatárolódnak, elkerülik ezeket az úgymond leprásokat. Kifejezik, hogy semmi közünk hozzájuk. Zavarnak bennünket. Legszívesebben elfordítjuk a tekintetünket, ha velük találkozunk. Az az elvárás, hogy tüntessék el ezeket az embereket a szemünk elől, mert igazából nem tartozunk velük össze.

Testvérek!

A mi társadalmunk magányra ítéltek, magukra maradottak társadalma. Itt nem csak a magyar társadalomra gondolunk, ez a modern emberek világa, a modern emberek gondolkodása. Ez a modern világ okozta elsősorban ezt a leprát és ugyanakkor a modern világ nem akar tudomást venni róla.

Korunkban állandóan az egyénről van szó, az egyén lehetőségeiről. Szinte megtervezzük a gyerekek életét óvodás kortól egészen az egyetemig, a főiskolák elvégzéséig. Erre törekednek a családok, a szülők, néha érthetetlen módon is. Azt is beleálmodják a gyerekekbe, ami lehetetlen. Ezért iszonyú áldozatokat hoznak és közben mintha agyonhallgatnánk, hogy mi emberek közösségi lények is vagyunk

Egy közösségben élünk és nem tehetjük meg azt, hogy elszigetelődünk, éljük a magunk életét, kifejezzük azt, hogy ez nem az én ügyem. Számtalan apró jelenséggel is találkozhatunk a mindennapokban, amikor az emberek ezt kifejezik: “semmi közöm hozzá.” Általános vélekedés az, hogy nem is érdemes beavatkozni egy erőszakos cselekedetbe, hiszen iszonyú sok kellemetlenség származik abból. Jobb elkerülni.

Testvérek!

Egy biztos, **az ember nem szakíthatja ki magát a társadalomból.** Nagy tévedés, amikor az ember megépíti a maga falait. Elszigetelődik, éli a maga életét. Közömbösség, közönyösség lesz általában a társadalom égető problémái, kérdései iránt. Nem véletlen, hogy annyit beszélünk a közösségről. Nem véletlen, hogy oly sokat emlegetjük, mennyire fontos a szolidaritás. Azért történik, mert ez hiányzik. Megépítettünk magunk számára egy világot, amelyben kiemelt szerepet szánunk magunknak és egyeseknek. A szegényekkel, akik kiszorultak a közösségből, akik a társadalom peremére jutottak, ezekkel szívünk szerint nem törődünk. Ebből a szempontból nagyon fontos Jézus példája.

Azt hallottuk a mai történetben, hogy ez **a leprás közeledik Jézushoz.** A lepra nem csupán a betegségét jelentette egy embernek, hanem a társadalomból és a vallási közösségből való kirekesztését is. Ez egy védekező reflex volt. A zsidók magukat tisztáknak tartották, mert ők az Isten népe és ha valaki - közülük való is akár - ilyen helyzetbe került, az tisztátalan. Semmi közünk hozzá. Ez nem csupán a beteg emberrel szembeni közönyösséget jelent, hanem elhatárolódást is, mert a tisztaságunkat veszélyezteti. Megfertőzhet bennünket és mi is megbetegedhetünk. Zavarja és rossz értelemben érinti a mi tiszta közösségünket. Jézus a zsidóknak erre a gondolkodására is utal, amikor beszél arról, hogy nincs többé zsidó meg pogány, szabad meg rabszolga, férfi meg nő. A zsidók egyszerűen kizárják a közösségükből az ilyen embert.

Ez a kísértése a keresztényeknek is. Kérdezem, mennyi közülük van a keresztényeknek az új pogányokhoz? Kérdezem, mi keresztények hogyan gondolkodunk és vélekedünk azokról, akik nem hozzánk tartoznak, nem közénk valók, akik esetleg másképpen gondolkodnak, mások az elveik, esetleg még ellenségeink is? Mi nem ugyanúgy vélekedünk ezekről az emberekről keresztény létünkre? Mit jelent akkor a kereszténységünk? Ugyanabba a hibába esünk, mint a zsidók.

Jézushoz megy ez az ember és Jézus nemhogy eltávolítja, hanem közel engedi magához, sőt megérinti. Jézusnak ezzel a cselekedetével kapcsolatosan azt a megjegyzést is tették, hogy nem tartja be az ószövetségi törvényeket. Ha figyeltünk, volt egy apró mozzanat ebben a történetben, amikor azt mondja Jézus ennek a meggyógyult embernek, hogy menj a papokhoz, mutasd meg magad és mutasd be az előírt áldozatot. Nyilvánítsanak téged gyógyultnak. Ez azért fontos, mert Jézus nem azért jött, hogy megszüntesse az ószövetségi törvényt hanem, hogy tökéletessé tegye. Nem lehet ezen a címen Jézust elmarasztalni.

Itt nem Jézus csodáiról van szó. Mi emberek általában csodavárók vagyunk. Jézustól csodákat szeretnénk. Nem, nem erről van szó. Jézus azért jött, hogy megjelenítse világunkban az Isten hatalmát. Azt az isteni Hatalmat, amely a hívők hatalmává lehet.

Jézus isteni hatalmával megszünteti ezeket a határokat.

Megszünteti ezeket a korlátokat. Megszünteti a kirekesztést és az emberek megbékélésén dolgozik. **Ez csak isteni hatalommal lehetséges.**

Ha emberi hatalommal lehetséges lenne, akkor sokkal több ember akarna egyet. Ezzel az isteni Hatalommal nem barátkoznak az emberek, ezért nagyon sokan széthúznak. Nagyon sokan a maguk útját járják és ezzel veszítést okoznak embereknek, sőt nemzeteknek, vagy adott esetben saját népünknek. Mindegyik úgy gondolja, hogy az ő emberi elképzelése az, ami üdvösséget hoz.

Üdvösséget csak az Isten hozhat, senki más!

Ezt jó lenne tudni a pártpolitikusoknak is és jó lenne mindezt tudni különböző elveket vallóknak is. Csak egy igazság van, az Isten hatalmának az igazsága és az megbékélést akar.

Testvérek!

A leprát gyógyíthatatlannak tartjuk, mert a magatartásunk erről szól.

Nem tudunk mit kezdeni az alkoholistával. Nem tudunk mit kezdeni a drogossal.

Nem tudunk mit kezdeni a hajléktalannal.

De folytathatnánk, hogy ki mindenkivel van gondunk meg bajunk.

Egyszerűen arról van szó, hogy Krisztushoz tartozunk, vagy sem!

Nagyon nehéz Krisztushoz tartozni. Ez nem kereszteselés kérdése. Ez nem olyan kérdés, hogy gyerek koromban én is ministráltam. Ez nem olyan kérdés, hogy valaki magát kereszténynek mondja, csak nem tud imádkozni. Templomba nem jár. Keresztény közösséghez nem tartozik. Ezeket azért mondja, mert úgy gondolja, ez őt erősíti. Ez egy szörnyű világ. Gondolkodjunk el azon,

meghatározza-e az életünket a Jézussal való találkozás?

Ha ezeken az embereken segíteni akarunk, akkor nekik erről kell beszélnünk külön-külön mindegyikünknek, hogy mekkora élmény a számunkra az, hogy Jézussal találkoztunk és hozzá tartozunk. *Van ilyen élményünk?*

Jézus követőikén nem szabad elfelejteni, mi a teremtés rendje és mi a megváltás rendje.

A teremtés rendje arról szól:

- Minden a tiétek. Hajtsátok uralmatok alá az egész földet. - A tiétek, nem a tiéd, tiéd, tiéd. A tiétek. Az emberiségnek adta át Isten a világot. Mindenkinek.

A megváltás rendje:

- Azt akarom, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te Atyám bennem és Én te benned. - Ha mi keresztények vagyunk, ha Krisztust követjük, akkor jussunk el egy egyensúlyra: Mit jelent az én egyéni életem, amely egyetlen, amelyért felelős vagyok. Ugyanakkor mi közöm van a közösséghez? Mi közöm van elsősorban a kitaszítottakhoz? Belátom-e azt, hogy egy közösség tagjának nem csak jogai vannak, hanem ez kötelességet is jelent. Nem lehet eltérni azt, hogy például ezek az emberek mit is keresnek itt a világban. Ők a világhoz tartoznak, az emberek közösségéhez, a társadalomhoz tartoznak, bármennyire is tehetételek. Az, hogy ezen kívül mi mindent kell tenni egyénnek, közösségnek, kormányzatoknak, az egy más kérdés. De nekünk keresztényeknek csak így lehet gondolkodni.

Imádkozzunk azért ebben a szentmisében egyrészt azért,

hogy az emberek vegyék észre amikor velünk találkoznak,

hogy *mi Istenhez tartozunk, következésképpen velük is összetartozunk, mindenkivel.*

Imádkozzunk másrészt azért,

hogy amikor ilyen emberekkel találkozunk,

akkor érezzük azt át, *hogy nekik szükségük van ránk.*

+ A M E N +